

HARANG-SZÓ

*Csongrád - Piroskavárosi Szent József Plébánia és a Bokrosi Szent László Templom
híveinek lapja*

V. évfolyam, 3. szám, 2006. Október

Negyedik idő

Ebben az őszi, lassan hidegre forduló időben szívesen gondolunk vissza a nyárra, a kirándulásokra, és az élményeket és barátságokat mélyítő, ajándékozó szünidőre, táborokra. Csongrádon két cserkész tábor is volt, néhányan részt vettek az egyházmegye nyári ifjúsági táborában Domaszéken, mások szentjánosbogár táborban. Vajon milyen gyümölcssei lehetnek még ezeknek a nyári szabad programoknak?

A Bárka közösségben azt az időt, ami játékkal, szabad foglalkozással - látszólag semmittevéssel - töltönek „negyedik időnek” nevezik és nagyon értékesnek tartják. Ebben a szakaszban oldódik fel valami benső ellenállás, távolság a többitől, akik mások. Ekkor indulhat el, születhet meg egy elfogadás, kinyílás, megismerés és kiárasztása annak, ami az emberekben, közösségekben értéként, kincsként jelen van. Így mindenki képessé válhat arra, hogy megajándékozhassa a többieket. Egy zenésszel folytatott interjút hallottam a rádióban. A művészeket különösen is érzékenyen érinti, ha nem értik meg őket, méltatlan, vagy hozzá nem értő kritikát kapnak. A riporter meg is jegyezte egy különösen kemény írás kapcsán: úgy tűnik ez a kritikus, nem szereti önt.

A művész számomra meglepő módon válaszolt: - jönne el velem, a családommal, vagy a barátaimmal kirándulni néhány napra egy vízi túrára, akkor megszeretne. Ez az ember úgy gondolta, ha az ő személyében valaki visszataszító dolgokat talál, akkor a legjobb módja, hogy értékességét, szeretnivalóságát, igazi valóját megjelenítse egy nyári kirándulás, ahol fesztelenül önmagát adhatja.

A piarista szerzetesek köztudomásúan szívesen szerveznek nyári gyalog-, kerékpáros-, vagy vízi túrákat. Az ő tapasztalatuk is az; sokkal jobban megismerik a gyerekeket és az ő életük is közelebb kerül hozzájuk a „negyedik időben”. Végül is nem tudjuk kinek, mikor csillan fel a szeme, milyen értékek, alapvető viszonyulások kapnak magokként talajt bensejükben, melyek lassan,- sokszor egyáltalán nem látványosan - növekedni kezdenek. A kereszteleseken szoktam elmondani, amit egy Japánban több, mint negyven évig élt szerzetes fogalmazott meg: a keleti ember gyermeke a szülők hátát nézve nő fel. Ez nem azt jelenti, hogy a szülők hátat fordítanak a gyermeküknek, nem beszélnek, vagy kevesebbet foglalkoznak velük, hanem azt: a gyerekek azt sajátítják el, az lesz alapvető viselkedési mintájuk, amit a szemük sarkából lesnek el. Amíg a szülők hátat fordítanak, a gyerekek tisztán látják, mi is az, amit tesznek; hogyan beszélnek egymáshoz, milyen értékeket közvetítenek egy-egy megnyilvánulásukkal, tetteikkel. Erre a szünidő, a családdal töltött kirándulások különösen alkalmasak.

Hogy az október 7-én a Szent József plébánián megrendezett hittanos napon - ahol a város hittanosai találkozhattak, a játékos vetélkedőkben, beszélgetésekben, - vagy a november 18-án megrendezendő Szent József Plébánia megalapításának 70. évfordulójának ünnepségén mi történik a „negyedik időben”, arról a résztvevők tudnak majd igazán beszámolni és remélem, ebből mindnyájan megérezzük valami jót és értékeset.

Veréb László plébános

Az Isten, bizony tud a görbe úton is egyenesen írni!

Sutka István atyát, 2006. június 17-én szentelte áldozópappá Főtisztelendő Gyulay Endre megyéspüspök úr, és küldte Csongrádra, mint segédlelkészt. Papi jelmondatának és küldetése mottójául az alább idézett jánosi mondatot választotta: **„Az örök élet pedig az, hogy megismerjenek Téged, az egyedül igaz Istent, és akit küldtél, Jézus Krisztust.”** Jn, 17,3

Bemutakozom... Vallásosnak mondható családban nőttem fel, vagyis pontosítanék ebben a kérdésben, anyai nagymamámnak sokat köszönhetek, aki terelgetett életem útján. Iskoláimat Kisteleken, az Árpád Fejedelem Gimnáziumban, majd Szegeden, a Kereskedelmi Szakiskolában végeztem. Tanulmányaimat megszakítva, dolgozni kezdtem. Először a szegedi Gyermekklinikán, mint segédápoló. Itt fél évet dolgoztam. Nagyon sok emlék, és élmény kapcsolódik ehhez a félévhez. Ezek után otthon, Kisteleken ajánlották fel, hogy menjek haza dolgozni a plébániára, mint sekrestyés. Örömmel vállaltam, mert nagyon szerettem a templomi, és plébániai munkát. Ekkor már, mint kántorképzős, kántori szolgálatot is vállaltam. Időközben nagymamám megbetegedett, aki ápolásra szorult. Mivel szüleim időközben Szegedre költöztek, ezért rám hárult ez a feladat. Három évig gondoztam mamámat, aki 2000-ben elköltözött ebből a világból.

Ezek után következett a Papnevelő Intézet. Még ebben az évben kértem a felvételemet a papnövendékek közé. A munka és a szabad évek után nem volt könnyű újra visszaülni az iskolapadba. Azt mondtam: - Ha ez az Isten akarata, akkor erőt is ad hozzá! Egyáltalán nem bántam meg, hogy nem közvetlenül a gimnáziumi évek után kezdtem el a szemináriumot. A mai napig hálás vagyok az Istennek, hogy tapasztalatokkal gazdagított. A szemináriumi évek alatt is érlelődött bennem, hogy a szociális területet kellene jobban megismernem. Így léptem kapcsolatba a siketekkel. Sok éves nehézség után, sikerült ezen a területen elindulnom. Szerettem volna velük kapcsolatot teremteni, de sajnos nem értettem a jelbeszédet. Ez oly nagyon bántott, és egyben érdekelt, hogy elhatároztam, megtanulok jelelni. A Siketek és Nagyothallók Országos Szövetsége által szervezett jeltolmács tanfolyamra beiratkoztam. 2002. május 29-én, jeles eredménnyel, megszereztem az alapfokú kommunikációs oklevelet. Annyira belekésedtem, hogy jeltolmács tanulmányaimat tovább folytattam. Sikerült a jelnyelvet elsajátítanom olyan szinten, hogy egy évvel később, 2003. május 28-án, megkaptam a középfokú kommunikációs oklevelet, jó eredménnyel. Ezek után tanácsolták, hogy folytassam tanulmányaimat Budapesten a tolmácsképzőben, ahol felsőfokú tolmács oklevelet lehet szerezni. Ez azonban csak terv maradt, mert leendő lelkipásztori feladataim nem tennék lehetővé, hogy hosszú távon mással foglalkozzam. Azt szokták mondani, hogy amit nem használnak, azt elfelejti az ember. Így van ez a jelnyelvvel is. Sajnos amióta nem gyakorlom, sokat kopott a kommunikációs készségem. Időközben, a hitoktatás által, kapcsolatba kerültem a szegedi Kálvária Védőotthonnal, és lakóival. Ebben a család modellű intézményben, enyhén-, és halmozottan fogyatékos fiatalok élnek. Három évig részt vettem a hitoktatásukban. Diakónusként pedig az igeliturgiák vezetését vállaltam el. Mind e mellett a szemináriumban sok mindenre lehetőségem nyílt. A zene területén sem szerettem volna lemaradni. Zongoráztam, orgonáltam, és a gregorián kórusban énekeltem. A szemináriumot mindig is otthonomnak tekintettem, és nincs ez másként most sem, amikor Csongrád lett az otthonom.

Örömmel, de tele izgalommal érkeztem meg Csongrádra első lelkipásztori helyemre. Sok-sok mindent kell tanulnom, habár ezt már

megelőzte egy féléves pasztorális (diakónusi) gyakorlat Szeged-Tápén, ahol sikerült már betekintést nyernem a plébániai életbe.

Sokat kérdezzgetik, hogy mik a terveim! Sok tervem van, de mint segédlelkész, nem az én feladatom a lelkipásztori munka összehangolása, tervezése. Ötleteket adhatok, de cseppet sem biztos, hogy minden helyen kivitelezhető. Elsősorban plébánosom, Veréb László atya segítségére kell lennem. Ő az, aki beosztja a lelkipásztori munkát, és meg mondja, hogy mely területen dolgozhatok. Első, és legfontosabb a szentségek kiszolgáltatása, a szentmise bemutatása, a hívekkel való bensőséges kapcsolat, és a munkatársakkal való jó együttműködés megvalósítása. Szeptembertől három általános iskolában tanítok hittant 1-8. osztályig, illetve a gimnazista csoportért vagyok felelős.

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Tisztelettel köszöntöm a szentmisén Kasuba Róbert atyát, és köszöntöm az itt levő kedves híveket.

A Jézus szíve imacsoport engem kért fel, hogy a kedves hívek nevében köszöntsem az atyát és egyben fájó szívvel búcsúzzunk is tőle, mivel Gyulay Endre megyéspüspök úr augusztus elsejével áthelyezte Nagyszénásra és kinevezte plébánosnak. Nekünk csongrádi híveknek az Úr Jézus ezt a keresztet adta, ezt így kell elfogadnunk, hogy papjainkat ilyen gyakran váltják.

2005. november 7-én fájó szívvel búcsúztunk Janes Zoltán atyától és most július 22-én szintén búcsúznunk kell Kasuba Róbert atyától is, aki alig nyolc hónapot töltött velünk. Ez idő alatt szívünkbe zártuk mindannyian. Bemutatkozása alkalmával elmondta nekünk, hogy még nagyon sokszor fogjuk hallani tőle, legfontosabb a szeretet. Ez meg is valósult, mert a csongrádi munkáját gyümölcsözően és szeretetben tette végig, mind a papi feladataiban mind az árvízvédekezéssel kapcsolatos szervező munkában, amiért külön köszönetet mondok neki a piroskavárosi testvérek nevében.

Kívánjuk a Jóistentől, hogy az új állomáshelyén, Nagyszénáson is úgy szeressék a kedves hívei, mint mi csongrádiak tettük.

Végezetül fogadja szeretettel az imacsoportunk nevében ezt a miseruhát, és ha majd felveszi, kérjük, gondoljon csongrádi híveire. Ígérje meg, hogy imádkozik értünk, és ha teheti, ellátogat hozzánk.

Útravalóul hallgassa meg az atya ezt a szép imát:

Mennyei Atyám!
Ahová megyek, rád találok,
Ahová nézek, téged látlak,
Ahol kereslek, téged fedezlek fel,
Ha szólok hozzád, te válaszolsz nekem,
Ha hozzád imádkozom, te meghallgatsz engem,
Te vagy egyetlenem és mindenem,
Mindig és mindenütt téged szeretlek. Ámen.
Szívák Györgyné

„... pedig drága kincse az embernek a szorgalom”

Augusztus vége - szeptember eleje: sürgés-forgás, szaladgálás, vásárlás - tárgyak halmaza. Minden új legyen, szép, aranyos és kifogástalan a gyermek táskájában!

Aki pedig nem tudja megvenni a „legmenőbb” felszereléseket, rosszul érzi magát, elkeseredik. És mire a szülők a könyveket is kifizetik, kiürül a pénztárca,- a táska meg jócskán elnehezül; és sok szülő lelke is! A gyermek pedig cipeli és elfárad, bizony elég hamar elfárad. Persze egy jó bújócska vagy foci - az már igen - abban fáradhatatlanok.

„A mi időnkben nem volt ennyi cifra füzet, könyv és toll - mégis megtanultunk mindent, amit kellett”- mondják az idős emberek. Igazuk van?

folytatva a 6. oldalon

Úgy érzem, megbecsülnek érte

A kedves olvasóknak most egy olyan személyt mutatunk be, aki a közösségének nagyon is meghatározó egyénisége, mondhatni mozgató rugója. Ő a bokrosi Szent László templomot képviselő egyháztanács tag, Kallai Dezsőné.

Kedves Margitka! Légy szíves mutasd be magadat és családotod olvasóink számára!

Leánykori nevem Horváth Varga Margit, 1939. január 13-án születtem Csongrádon. Iskolai végzettségem nyolc általános. Szüleim egyszerű paraszt családból származtak, így ők is a mezőgazdasági munkával foglalkoztak. Ennek következtében én is ki vettem részem a parasztizálásból, mondhatnám úgy is, hogy belenevelkedtem a föld szeretetébe. Még ma is főliázunk és besegítünk a fiaméknak a paprika és a paradicsom termesztésébe. Negyvenhét évvel ezelőtt, 1959-ben Csongrádon a Szent József templomban kötöttünk házasságot férjemmel Kallai Dezsővel. Férjem mezőgazdasági munkás, én sokáig a csongrádi Háziipari Szövetkezetben dolgoztam varrónőként. 1960-ban született a fiunk, aki az általános iskola elvégzése után a Mezőgazdasági Szakmunkásképző Iskolát végezte el Csongrádon, majd ugyan ott a gépszerelő tanfolyamot is. 1983-ban megnősült, ő is a piroskavárosi templomban kötött házasságot. Két unokával és egy dédivel dicsekedhetünk férjemmel.

Szüleid és magad vallásos életébe avassál már be bennünket!

Édesapám egyháztanács tag volt, vagy három cikluson keresztül. Előimádkozó és kántori feladatot is ellátott. Édesanyám a rózsafüzér társulat vezetője volt, így tőlük kaptam a vallásos nevelést. Én még akkor jártam általános iskolába, amikor a hittan be volt építve a kötelező óra számba, így heti rendszerességgel tanultuk a katekizmust. 1950 vagy 1951-ben lett ez a tantárgy ki véve az óra számunkból. Még édesanyám életében megfogadtam neki, ha ő már nem lesz, én veszem át a rózsafüzér társulat vezetését, ami meg is történt és a mai napig is betöltök. Ugyan akkor 1997 óta egyháztanács tag is vagyok, az egyházadó szedésével is foglalkozom. Ezek a feladatok igen sok időmet elvesznek, de úgy érzem, megbecsülnek érte.

Egy ember életében más emberekkel összehasonlítva sok azonos dolog előfordulhat. De vannak esetek, amelyek, amelyek eltérnek egyiktől – másiktól. Én is átéltem egy szép és ember próbáló feladatot akkor, amikor a Szent József templomot renoválták. Ti pedig elmondhatjátok, hogy egy új templom építését éltetek meg. Hogyan is történt?

Mint köztudott, volt Bokrosnak egy magánszemélytől kapott családi házból kialakított imaháza. Régi vágya volt a híveknek, hogy ott, ahol valamikor a régi templom állt, épüljön fel egy új, ami a régihez hasonló. Annak idején még Urbán Gábor atya rakta le az alapkövet az új templomnak és végül Soós Dénes atya fejezte be az építkezést a hívek legnagyobb megelégedésére. Itt mi rengeteg társadalmi munkát végeztünk. Fiam gépi munkával – traktorral, pótkocsival és markolóval, – férjem kétkezi munkával, valamint pénz adománnyal segítettük az építkezést. A templom felszentelésekor a hívek közreműködésével megszerveztük, hogy a vidékről ide jövő vendégeket megvendégljük az óvoda udvarában kialakított részen. Ki – ki erejéhez mérten hozzá járult kaláccsal, üdítővel, kávéval. Így is emlékeztetessé próbáltuk tenni azt a 2001. június 27-ei László napot. Én egyébként még a mai napig is foglalkozom a keresztelesek ügyintézésével, karácsonyi – húsvéti ünnepek előkészítésével, valamint úrnapi sátor készíttéssel a hívek bevonásával. Az ember amíg él, mindig élteni valaki és valami, hogy a környezetét és a házatáját szebbé, kényelmesebbé tegye.

Így vagyunk mi a templomunkkal is. Nagyon szeretnénk, ha megvalósulna régi vágyunk, hogy a székek helyett padok lennének benne, most ezen buzgólkodunk sokan. Ugyanakkor a fűtést is szeretnénk, ha másképpen lehetne megoldani, ne legyen az a magas villanyszámla, ennek ellenére télen nagyon hideg van a templomban. A gondok orvoslásán úgy hiszem, nagyon sokat segítene, ha a püspök úr az imaházunk eladását támogatná, mivel annak állaga miatt már egy komolyabb felújítást kíván, ami nem csekély összegbe kerülne. Reméljük a püspök úr építész, valamint Veréb László plébánosunk pozitív hozzáállása elősegíti, hogy eladjuk az imaházat, és a pénzt felhasználhassuk a templomunk fűtésének korszerűsítésére és padjainak a kialakítására.

Margitka! A templomotokat miért Szent Lászlóról nevezték el, ezt a kérdést nekem többen is feltették, de én egyáltalán nem tudtam rá válaszolni.

Erre konkrét választ én se tudok adni. A régi templomunk, ami összedőlt, az a Jézus Szíve nevet viselte. Az imaháznak Szent Ferenc volt a neve, a templom pedig Szent László nevet kapta. Mind három név igen szép és a vallásosságot hirdeti. Meglehet az is, hogy a felszentelést június 27-re tűzték ki, az pedig László napja. Erre talán bővebben Soós Dénes atya tudna választ adni.

Kedves Margitka! Megköszönöm magam és a hívek nevében, hogy rendelkezésünkre álltál. A további munkádhoz segítőtárral együtt jó egészséget és kitartást kívánok.

Felföldi Miklós

Porciunkula-i búcsú

Sutka István káplán atya augusztus 2-án templomunkban elhangzott szentbeszéde

Kedves Testvérek!

A mai napon Szent Ferencre és az általa alapított közösség anyatemplomára emlékezünk. A legenda elbeszéli, hogy III. Ince pápa ebben az időben álmot látott: „látta, hogy a lateráni bazilika összedőlni készül, de egy jelentéktelen kis szerzetes a templom mellé áll, s miközben ő maga egyre nagyobb lesz, a vállával megtámasztja az épületet. Néhány nappal később megjelent Ferenc társaival a pápa előtt. Ekkor hangzott el a felismerés: „Valóban ez a szerzetes, aki Isten Egyházát megtámasztotta, és megmentette a pusztulástól!” Mikor a testvérek a Porciunkula-kápolna körül felépítették első kunyhóikat és elkezdték szeretetteljes közösségi életüket, az egyik jámbor léleknek látomása volt. Égre tárt karokkal esedeztek világosságért. Akkor a magasságból nagy fényesség ragyogott fel, betöltötte az egész vidéket és visszaadta a látását a vakoknak. Amikor később a püskösdi káptalanon az összes testvér megjelent, e látomás beteljesülésének képét mutatták.” Azt is mondhatjuk, hogy Szent Ferenc közösségének ez a látomás megvalósítandó feladat, életprogram. Cél, amely által az embereket elvezeti a világossághoz, és kéri Istentől a világosságot. Ezt a gondolatot maga Jézus fogalmazza meg nekünk a most hallott evangéliumi szakaszban. Két példázatot is hallottunk, amely a mennyek országáról szól. Amikor az ember először olvassa ezt, felkapja a fejét. Mi hasonlít, mihez? Valójában mi is a mennyek országa? Nézzük csak meg, mi is az azonosság a két példázatban? Az első a megtalálni kifejezés. A második, hogy eladta mindenét, amije csak volt. Rátalál valamire, a kincsre, amiért odaadja mindenét, és egy titokzatos valaki személyesíti meg a kereskedőt, aki mindenét odaadja. Megtalálni: a szó maga aktív cselekvést fejez ki. Megtalálni csak az tud, aki keresi is azt, amit megtalált. A példázatban szereplő ember azonban tudatosan keresi kincsét. Fogalmazhatunk úgy, hogy az örömet, a boldogságát. Ahhoz, hogy megtaláljuk azt a kincset, amiért mindet érdemes odaadni, ahhoz először el kell döntenünk önmagunk számára, hogy saját életünkben mi milyen kincseket keresünk! Pénzt? Vagyont? Hatalmat? Karriert? Elismerést? Mire szánjuk a legtöbb energiánkat? Jézus maga mondja: „Ahol a kincsed, ott a szíved is.” Ez azonban fordítva is igaz. Ahol a szíved, ott a kincsed. Kérdezzük meg magunktól: Az életemben, mi a kincsem? Mit keresek leginkább?

folytatva a 6. oldalon

az 5. oldal folytatása

Érdekes, hogy az első példázatban is megtaláljuk a megtalálni kifejezést. Előttünk áll egy titokzatos kereskedő, és egy rejtett értelmű kincs. Arról hallottunk, hogy a mennyek országa a kereskedőhöz hasonlít. De megkérdezhetjük, hogy valójában ki ez a titokzatos kereskedő? Ki más lenne, mint maga az Isten! A hasonlatbéli kereskedő mindenét odaadja a megtalált kincserért. Ha a Szentírásra tekintünk, láthatjuk, hogy ebben a néhány sorban feltárul a nagy húsvéti titok. Az, hogy mindegyikünk kincs az Isten számára.

Minden ember drágakő, érték, de nem pusztán érték, hanem olyan valakik vagyunk az Istennek, akikért mindenét odaadja. Isten, aki maga a lét, az élet, hajlandó értünk életét áldozni a Golgotán. Ezek után felmerült bennem egy kérdés. Adhat-e az ember valamilyen anyagi dolgot a mennyek országáért? Nyilván a válasz: nem. Mert mindenem, amim van, azt kaptam, ajándék. És az anyagi dolgokra tekintve az a kérdés: Mivé formáltam? Istennek csak azt tudom átadni anyagi dolgaimból, amit én magam hozzáadtam. Mint például az agyaghoz a fazekas, ezüsthöz az ötvös, vászonhoz a szabó. Tehát a cselekedeteimet, és a szándékaimat. És lelkiileg mit adhatunk mi az Istennek a mennyek országáért? Lelki értelemben is az a kérdés, hogy mivé formáltam önmagam és a körülöttem élő embereket? Lelki értelemben azt tudom odaadni az Istennek, amit, és ahogyan cselekedtem, és a szándékaimat. Amikor azt kérdezzük: Mit adhatnék én az Istennek? Akkor erre a válaszuk ez legyen: szándékaimat, cselekedeteimet, akaratomat, szabadságomat, egész valómat.

Szent Ignác imájában így fogalmaz: „Fogadd el, Uram szabadságomat, fogadd el egészen. Vedd értelmemet, akaratomat, s emlékezőm. Mindazt, amim van, és ami vagyok, Te adtad, ingyen. Visszaadok Uram, visszaadok, egyszerre mindent. Legyen fölöttünk korlátlan úrrendelkezésed, Csak egyet hagyj meg ajándékkul: szeretnem Téged, Csak a szeretet maradjon enyém, a kegyelemmel, S minden, de minden gazdagság enyém, Más semmi sem kell.”

Kedves Testvérek! A mai ünnep üzenete számunkra az, amit Szent Ferenc egész életével megvalósított, és szeretett volna nekünk átadni azt, hogy legyen kincs számunkra a Szentháromság közössége, akit keresünk. És ha keressük az Istent, Ő, mint mindenét odaajándékozó kereskedő, elfogad bennünket.

Hol van a kincsem? Tiszták-e a szándékaim, cselekedeteim? Átadom-e magam az Istennek? Ha ezekre a kérdésekre keressük a választ, akkor megkapjuk azt a megvilágosodást, amit Szent Ferenc közösségének egyik jámbor embere látott. Ámen.

a 3. oldal folytatása

Kedves Olvasó! A feltett kérdésre mindannyian megtalálják magukban a választ, de abban egyetérthetünk, hogy a „bőség” világában élünk: a kínálat jócskán túlhaladja a szükségletet, de még az igényeket is sokszor. Tárgyakban, információkban bővelkedünk, így tehát, akár boldogok is lehetnénk, megelégedettek. De azok vagyunk-e?

Vannak-e még, megmaradtak-e azok a felbecsülhetetlen értékek, kincsek, amik az ember kiegyensúlyozott életét megalapozzák? Amik nélkül csak „gazdag” szegények lehetünk?! Megtelnek-e másfajta, igazi kincsekkel a mai gyermekek táskái? Érték-e ma a hit, a szeretet, a becsület, a lelkiismeret, a szorgalom? Az igazmondás?

A cím-adó ige épp a sok közül, a szorgalmat emeli ki és egyben a jól végzett munka öröme, az igyekezetre, a jó szándéokra és a felelősség felvállalására is figyelmeztet.

Ezeket igaz, nem tudjuk boltokban megvenni, ezeket ajándékba kaptuk Teremtőnkől. Igaz ezekkel nem lehet dicsekedni, az ablakba kitéve mutogatni, ma már nem is illene ilyet tenni – de erre nincs is szükség! Ezek olyan kincsek, amik belülről táplálnak, lelki eledelt és erőt adnak. A szülő példa lehet, „elől-járó” e kincsek megszerzésében, és így hatásos segítője is gyermekének. Vagy a tárgyak megvásárlása, elveszi maradék erőnket is? Talán igen, - azokét biztosan, akik csak a maguk erejében bíznak. De mi, akik Istenben reménykedünk, tőle naponta megkapjuk a feladatunkhoz szükséges erőt, lelki táplálékot. Kérjük és megadatik! Bízunk és higgyünk a szeretetében, kegyelmében.

Én kívánom minden diáknak és szüleiknek is, hogy találják meg ezeket az ajándékokat, gyűjtsék össze a szívükben, mert ettől lesz szép és tartalmas az életük. Fogadják útravalóul:

„Adj Szentlelket a tanítóknak, egyetemben a hallgatóknak, hogy mind engedhessünk akaratomnak, dicséretet mondhassunk te szent fiadnak, Jézus Krisztusnak.”

Zilahi Klára

Október 8.**Magyarok Nagyasszonya ünnepe**

Kedves Testvérek!

Magyarok Nagyasszonya ünnepét Vaszary Kolos hercegprímás kérésére engedélyezte a pápa, amikor hazánk 1896-ban megélhette ezer éves fennállását. Máriának, a magyarság pátrónájának való tisztelete már Szent István felajánlásával elkezdődött, azonban évszázadokon át Nagyboldogasszony napján ünnepeltük. Azonban az 1971-es liturgikus reform értelmében, október 8-ra került át az ünnep. Az elajánlás a Hartwik-legenda hatásos előadását tükrözi: „a szent király szemét és kezét a csillagok felé emelve, így kiáltott fel: Mennyei Királynéja, a világ dicsőséges megújítója, a Te oltalmadba, a Te legmagasabb könyörgésedbe ajánlom a szent egyházat püspökeivel és papságával, az országot előkelőivel és népével, mindnyájunknak búcsút mondván, a Te kezeidbe ajánlom lelkemet.” De mit jelent ez a mai embernek, a mai magyarnak, hogy Nagyasszony? Hiszen, más nemzetek is magukénak vallhatják Őt. Ha egy édesanyának sok gyermeke van, attól még egyformán szeretheti! A német így szólítja meg: „Unsere liebe Frau”..., a francia: „Notre Dame”..., az olasz: „Madonna”..., az angol: „Our Lady”..., a spanyol: „Nuestra Señora”..., a magyar nép pedig: „Patrona Hungariae” néven vallja magáénak. Mégis Máriának, a Nagyasszonynak különleges tisztség adatott osztályrészül a magyar történelemben. Nem csak édesanyánkként tiszteljük, hanem koronázott királynőnk is Ő.

Sík Sándor pap-költő így ír Szent Istvánról: „Szent István királyi díszben imádkozik: *„Itt állok Uram, életem romjain. Most már nincs semmi más, csak az Isten! Hallgass rám, Isten! Én a te kezébe adom az országot. Ez az ország mátol a te országod. Királyt koronázok. Nem bának, nem holnapnak. Az örökkévalóságnak. Aki a tietek mindörökre. És ti az övéi mindörökre. Ezentúl két országban uralkodik:*

Magyarországon és a mennyországon.”

Leveszi fejéről a koronát, és elindul a nyílt kápolnaajtó felé. A koronát két kézzel emelve feje fölé, a Mária szobor elé lép. Lassan letérdel, és a koronát az oltárra teszi, a szobor lábához.”

Mi az, amit most kérünk tőle? Elsősorban Magyarország lelki megújulását, és azt, hogy vegye anyai palástja alá ezt a nemzetet. Csodát várunk? Addig, amíg a mindennapi apró csodákat nem vesszük észre az életünkben, addig hiába is várnánk tőle a nagy csodát!

Mert nem az a feladata, hogy a magyar gyáripárt fejlessze, a magyar mezőgazdaságot fellendítse, vagy piacot teremtsen a magyar cikkeknek. Hanem minden nemzetnek azt mondja: „Boldog, aki rám hallgat, tanácsért nálam kopogtat. Amely nép az ő szemével lát, az győz!” Tanítson meg élete példájával a legnagyobb hiánycikkeket jelentő eredményekre. Három dolog, amit szeretnék kiemelni, amiből igen nagy a hiánycikk és a választék a magyar „piacon”. Tanítson bennünket Magyarok Nagyasszonya a hitre. A mai ember csak azt fogadja el valóságnak, amit eszével beláthat, vegykonyhájában műszereivel szétszedhet. De ezzel beleragad az elektromos komputer és automaták világában. Nagyasszonyunk, taníts meg a hitre! Te hittél, amikor még senki sem hitt: az angyali üdvözléskor. Hittél akkor is, amikor már senki sem hitt: a keresztt alatt. E két pillér közt lefolyt életedet Erzsébet így jellemezte: „Boldog vagy Mária, mert hittél”. Tanítson az alázatra. A modern ember szolgálatába állította az atomenergiát, rakétákat lő a csillagok felé és kormányozható űrhajóval megindult a kozmosz meghódítására. Bábeli tornyának tetején megszállt önmaga nagyságától és Istent kezdett játszani. Ó Mária, taníts meg az alázatra! Isten legkiválóbb teremtménye voltál, mégis az Úr szolgáló leányának nevezted magad. Tanítson a szolgálat szellemére. Mi már csak a műszakunkat akarjuk ledolgozni, munkaidőnket kitölteni. De hiányzik belőle az esszencia, a kreativitás. – Szűzanyám, te nemcsak dolgozó nő voltál, hanem az Úr szolgáló leánya, taníts meg az Isten - és emberszeretet erényére. Coriolanust sem a szenátorok kérése, sem a római papok hódolata nem hatotta meg. Édesanyja, Veturia síró könnyeire viszont kijelentette: „Anyám, könnyeiddel megmentetted Rómát!” Mária szirakúzi domborművéből három napon át igazi könnyek hullottak. Úgy látszik, korunk számára nincs már mondanivalója, csak sír. De az anyai könnyek a legmegátalkodottabb gyereket is megrázzák. Kérjük a mai szentmisében a Magyarok Nagyasszonyát, hogy indítsák meg népünk fiait is Nagyasszonyunk sírása, és kiáltsuk feléje: „Anyánk! Könnyeiddel mentsd meg Magyarországot, lelkünket, és az egész világot!” A krónikák szerint Szent István király így imádkozott: „Egek Királyné Asszonya! A te oltalmadba ajánlom népemet és nemzetemet. Vigyázz reá, mint a te országodra!” Ámen.

Sutka István káplán

Szentek szobrai és keresztek

Külterületi iskolák

Folytatjuk a külterületi iskolák és hozzájuk tartozó keresztekről szóló írásunkat, melynek anyagához a csongrádi levéltárból jutottunk hozzá, amik részben Dudás Lajos helytörténészről, és a levéltárban tárolt iskolai dokumentumokból valók. Most a Nagyrébe látogatunk és az ott lévő iskolákról, valamint kereszteikről adunk ismertetőt. Meg kell említeni, hogy régen, amit iskolának tituláltak sok esetben az egy-egy módosabb gazdától bérelt épületrész volt, azt alakították ki iskolai oktatás céljára, berendezték, bérleti díjat pedig a tulajdonosnak fizettek. Ilyen iskola volt a Nagyrében a Gutpintér iskola. 1894-től bérelték a Gutpintér családtól az épületet tanítás céljára. Az épület állaga miatt rövid ideig működött, és az iskolaszék 1898-ben határozatot hozott, hogy egy új iskolát kell építeni.

Mámai-réti iskola

1901-ben építették és attól az évtől kezdődött el benne a tanítás. Az 1960-as években már csak alsó tagozatos diákok tanultak itt, mivel a földtulajdonok állami kézbe vételével fokozatosan felszámolódtak a tanyák, ezzel egyidejűleg pedig

megszüntették a külterületi iskolákat is. Így a Mámai-réti iskola 1969-ben zárta kapuját, amit az elmúlt időszakban lebontottak, az építőanyagát elszállították. Tanulóit a városban lévő Kossuth-téri iskola vette át.

Az iskola mellett található egy repedezett állapotban lévő kereszt, melynek anyaga beton, a korpusz öntöttvasból készült. Felirata:

*Isten dicsőségére emeltette közadakozásból
a Mámai-réti iskola körzete.*

1929

A mellette lévő haranglábból a harang hiányzik, feltehetően ellopták.

Az egykori iskola udvarában még található egy ásott kút, amely körül van véve deszkakerítéssel, teteje pedig le van borítva lemezzel. A kút egyébként kerek kútként üzemelt.

A nyár elején végigjártuk a rében lévő iskolákat Veréb László plébános úrral és Révész Józseffel. Sajnos azt tapasztaltuk, hogy ennek az iskolának a környékét is, beleértve a keresztet, a haranglábat benőtte a gaz és a fák vadhajtásai. Felvettem a kapcsolatot Farkas József gátörrel és fiával, akik segítségével a kereszt közvetlen környékét rendbe tettük. Ki lett vágva a sarjnövés - ezt a műveletet minden évben meg kellene ismételni - így az útról jól láthatóvá vált az egykori iskola keresztje.

Várháti iskola

1910-ben egy magaslaton épült a Várháti iskola, amire azért volt szükség, mivel a Nagyrét benépesedése, a lakók lélekszám gyarapodása folytán az iskoláskorúak száma is növekedett, valamint hozzájárult ehhez a tanyai lakóhely és a Mámai-réti iskola távolsága is. 1978-ban fejeződött be itt a tanítás, a Kossuth-téri, illetve a Széchenyi-úti iskolába kerültek a diákok. Mint az iskoláknál általában itt is állítottak keresztet és harangot is. A tanyai iskolákra jellemzően vasárnaponként szentmisét tartottak benne, télen pedig a helyi művelődés központja volt. Sajnos ez az iskola is az előzőhöz hasonló sorsra jutott, lebontották.

A kő alapzaton lévő kereszt anyaga beton, a korpusz öntöttvasból készült. A jó állapotban található kereszt vaskerítéssel van körülvéve.

Felirata: Az Isten dicsőségére és a boldog hívők lelki örömeire állíttatta a nagyréti birtokosság az Úrnak 1928-ik évében. Mellette harangláb található, sajnos a harang itt is hiányzik.

Előző lapszámunkban

a „Szentek szobrai és keresztek” sorozatának befejező részénél megjegyeztem, hogy egy ellentmondás lelhető fel. Az iskolát Gyánti Pál iskolának ismerte a nép, ugyanakkor az út másik oldalán található kereszt Szent Pál iskola szerepel.

Erre az ellentmondás magyarázatára mondotta el özv. Tóth Sándorné, Erzsike a következőt, aki valamikor az iskolához közeli tanyán élt szüleivel. „Az iskola átellenes oldalán a kereszteződésnél egy nagy fakereszt állott, rajta az a szöveg volt, ami később a kőkeresztre került. Mivel az iskola eredeti neve Szent Pál volt, így a Szent Pál iskola környékének hívei állíttatták. A fakereszt a II. Világháború idején kidőlt. 1946-ban állítottak egy kő keresztet, rajta azzal a szöveggel, amelyet ismerünk. Mivel az iskola területét Gyánti Pál adományozta, így átment a köznyelvbe a Gyánti Pál iskola név. A keresztet egyébként 1946. április 27-e körül, fehér vasárnap szentelték fel. A hívek a Nagyboldogasszony templomból mentek ki és az akkori pap Szolnoki János végezte a szentelést. Abban az időben a piroskavárosi templom kántora Korsós Andor volt, és leánya - aki az iskolában tanított Korsós Jozefa - intézte a szenteléshez szükséges dolgokat.” Erzsike elmondása alapján a temetőben a magyar hősnőnél ugyanakkor állítottak egy hasonló keresztet, amely az iskola szomszédságában található.

Felújítás

A felvételen látható igen rossz állapotban lévő nagyréti keresztre Vincze Pál – egykori egyháztanács tagunk – hívta fel a figyelmünket. Dékány István kezdeményezésére a kereszt felújításához, rendbetételéhez szükséges faanyagot egyházközségünk megvásárolta, és az elkészítésére, a környezete rendbetételére terveink szerint jövő év tavaszán kerül sor.

Az oldalt összeállította Felföldi Miklós, a felvételeket Révész Gábor készítette.

Elődeink emlékére**Kedves Hívek! Tisztelt Olvasó!**

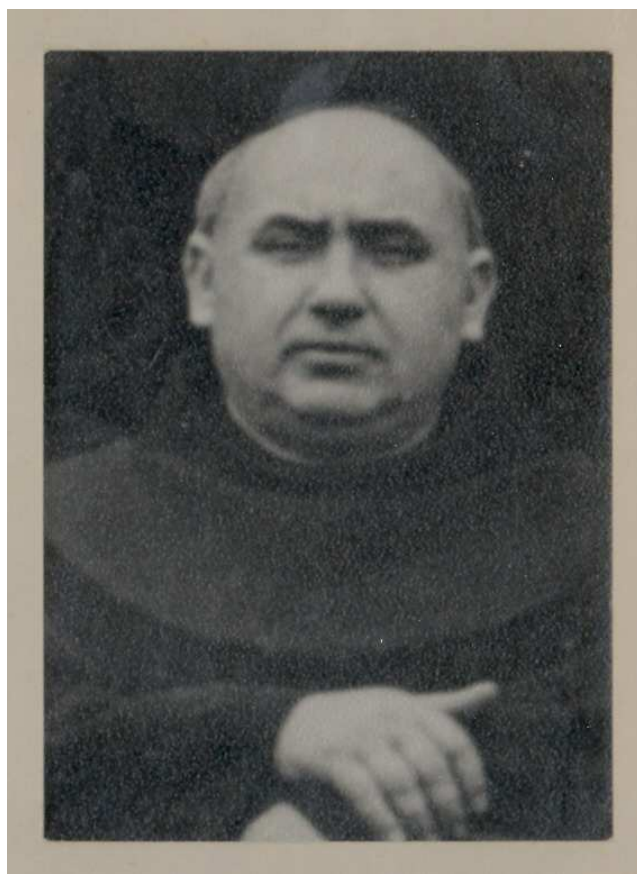
Hetven év sok idő is, meg talán kevés is. Sok, hiszen óriási változáson ment keresztül városunk, vele együtt kellett, hogy változzon az egyházközségünk is. Kevés és valljuk meg őszintén, sokszor elég zűrzavaros volt viszont arra, hogy az elmúlt időszak embere méltó módon emlékezhetett volna templomépítő és plébánia alapító elődeire, azt szolgálóira és fenntartóira. Tudjuk, hogy ezeknek a történetét a város lakosságának egy része az események tanúiként ismeri. Reméljük, hogy az elmúlt évben kiadott összeállításunkkal pótoltuk az eddigi részletesebb írásos hiányt, közzétettük a templomnak és a hozzá kapcsolódó plébániának, mint intézménynek a bemutatását. Most a plébánia alapításának hetven éves évfordulója kapcsán az emlékezés és a tisztelet mellett írásainkat és idézeteinket az 1936-1950 között plébániánkon szolgáló ferences rend tagjainak, a ferences lelkiiség értékei bemutatására is szántuk.

Összeállításunkat - melyet a következő lapszámunkban folytatunk - nemcsak az idejéről híveknek, hanem mások figyelemébe is ajánljuk, bemutatva, hogy elődeink és a mai kor emberei mit megtettek, és megtesznek azért, hogy lakókörzetünkben, a Piroskavárosban egy szép kistemplom legyen, legyen egy hely, ahol ebben a rohanó világunkban, ha öröme, vagy bánata van, bárki betérhet; és imáin keresztül együtt lehet a Jóistennel.

A ferencesek letelepedése Csongrádon

A templom ismertetésének teljességéhez tartozik annak működéséről is szólni. Szükségesnek látszott, hogy Piroskavárosnak saját templomához saját papja is legyen. Szedlacsek István csongrádi plébános Szent Ferenc Rendjének szerzeteseit látta legalkalmasabbnak Piroskaváros népének lelki szolgálatára és a ferences kolostor felépítésére kiszemelte és felkérte özvegy Faragó Antalnét, születet Baghy Ágnes parasztnéből gazdaasszonyt, aki 1932-ben vállalta a kolostorépítés költségeit. Szedlacsek plébános ezután a ferences szerzeteseket és a csongrádiakat kívánta egymáshoz közelhozni, ezért felkérése alapján a Szent József templomban 1933. december 16-tól 23-ig népmissziót tartott Réz Marián salgótarjáni gvárdián országhírű

népszónok és Virág Venánc tartományfőnöki titkár. Mindketten karakterisztikus ferencesek voltak. Csodálatos hatást elérve, öntudatra ébresztették a híveket. A hideg és a hó ellenére óriási tömegsikeret értek el Piroskavárosban, és ettől kezdve a nép kívánta a ferencesek letelepedését Csongrádra. Közben meghalt Faragó Antalnét, de a kolostorépítés ügye ezért nem akadt meg, mert örökösei, Lukacsovits Ernő és neje Faragó Ágnes azonnal készek voltak az építkezés elindítására. Az alapítólevélben kijelentették, hogy a kolostorépítés biztosításával őket „kizárólag Piroskaváros népének lelki java vezeti”, ezért a kolostor épülete, ha a ferencesek valamikor eltávoznak Csongrádról, akkor a csongrádi egyházközséget illeti. Távolsági jövő esélyére gondolva kijelentették: „Amennyiben valamikor bekövetkezne Magyarországon az egyházi javak szekularizációja, akkor a kolostor épülete Csongrád városát illeti azzal a feltétellel, hogy a város azt, mindenkor a római katolikus egyház használatára és céljára biztosítsa. A kolostor építésének ügyét Hermann Hermenegild ferences tartományfőnök intézte Lukacsovitsék költségén.

Hermann Hermenegild
ferences tartományfőnök

Az épületet Rimár István budapesti mérnök tervezte neoromán stílusban. A templom, a kolostor és zárdaiskola épülete egymás mellett és egymáshoz hasonló stílusban meghatározzák a tér arculatát. A kolostor építése 1936-ban történt. Az épületben márványtáblán áll a következő szöveg:

E zárdát hagyományozta

a Faragó család emlékére özv. Faragó Antalné szül. Baghy Ágnes, felépíttette Lukacsovits Ernő és neje Faragó Ágnes 1936. évben.

A kolostor alapkövében elhelyezett okmány szövege a következő:

Pax et Bonum! Mi Kapisztrán sz. Jánosról nevezett sz. Ferencrend és Csongrád város közössége szeretettel üdvözljük az Olvasót!

Az Úrnak ezerkilencszázharminchatodik esztendeje június havának kilencedik napján, kedden délután öt órakor állunk e kövek mellett. Éljük a történelem legsötétebb, küzdelem teljes napjait. S mikor a gyűlölet megcsönkített hazájában nyomorba döntötte a jó magyar népet, az áldozatkészség és munkásszeretet szelleme Csongrád városába hívta a „Barátokat” „Isten szegénykéjének fiait”, hogy a romokon a szeretet piros tűzével és erejével a jobb és szebb jövőt építsék föl. Hálatelt szívvel foglald imádba, te, Késő Utód mindazok nevét, kik hajlékot adtak Isten és a Haza munkásainak: Özv. Faragó Antalné neve a nemes szívű és áldott lelkű úrnőnek, ki kétszáz hold föld adományával megalapozta a csongrádi ferences rendház felépítését, majd mikor gyermekei: Lukacsovits Ernő őrnagy úr és felesége Faragó Ágnes a Renddel egyetértésben a hagyományozást 50 000 P. kifizetésére változtatta, ez valóra vált. Az Istent kereső, jobb emberek hálája illeti meg n. Szedlacsek István apátplébános urat, ki hívei lelkében felvillantotta a ferencesek letelepítésének eszméjét és P. Hermann Hermenegild ferences tartományfőnököt, kik igaz szívvel-lélekkel izzó buzgóságukkal ez otthonba hozták „Isten Dalosait”. Az első kapavágás a jelen év tavaszán történt: nagym. Hanauer István váci megyéspüspök, dr. Kozma György főispán, dr. Csörgő Károly alispán, dr. Piroška János polgármester urak idején és jóságos támogatásukkal. Meghatódva állunk ez új kolostor falai között, melyekről még visszacsendülnek Kaizer Nándor h. tartományfőnök, az alapkövet megáldó szavai, kinek ez ünnepélyes cselekménynél Schneider Vencel, Halpi Félix és Galambos Imre ferences

atyák segédkeztek, és amelyekről a végtelen időbe hangzanak P. Hermann Hermenegild tartományfőnök megbízásából Schneider Vencel szegedi házfőnök szavai, aki az egész Kapisztrán sz. Jánosról nevezett Ferences Rendtartomány köszönetét tolmácsolta a nemes lelkű alapítóknak. Ha elolvastad e sorokat késői Utód, gondold arra, mily könnyeket, nyomort és szenvedést, mily szerencsétlen kort láttak e sorok. Láttak egy szenvedő népet és láttak rablók, martalócok kezén egy kifosztott, felosztott országot. És gondold arra, hogy hittel, ősi magyar hittel írtuk és tesszük számodra az Idők postaládájába e sorokat. Hittel, hogy midőn olvasod, látnak e sorok egy boldog népet, egy boldog országot, egy szebb kort és a földön Krisztus békéjét! Salvete-Orate! Helybenhagyom és megerősítem: P. Hermann Hermenegild O. F. M. tartományfőnök.

A kolostor falai már álltak, amikor az alapkövet az előbbi okmánnyal Kaizer Nándor ferences atya megáldotta, és utólagosan elhelyezte a kolostor bejáratának bal oldalán 1936. június 9-én. Az alapkö elhelyezésének ünnepén Piroška János polgármester Noé bárkájához hasonlította az új épületet, amely az Özönvíz alkalmával megmentette a jó magot. A ferences szerzetesek 1936 szeptemberében beköltöztek a szép emeletes kolostorba. A ferencesek letelepedésével teljesült a népakarat.

A plébánia megalapítása

A nép lelki érdeke és a körülmények miatt szükséges volt Csongrádon az ősi plébánia mellé új plébániai szervezetet létesíteni. 1930-tól 1936-ig az óplébánia papjai, nevezetesen dr. Pongrácz Elemér, Schwartz József és Thököly István jártak a piroskavárosi templomba liturgikus szolgálatot végezni. Az új plébániai intézmény létesítésének tárgyában megegyezés történt Szedlacsek István plébános és Hermann Hermenegild ferences tartományfőnök között, és ennek megfelelően Hanauer Árpád István váci megyés püspök 5343/1936. számú egyházhatósági végzésével 1936. november 6-án megalapította a csongrádi Szent József plébániát.

A püspök a város bel- és külterületén pontosan körülhatárolt területet a rajta lakó 9255 fő római katolikus vallású lakossal leválasztotta az óplébániától és önálló plébániává nyilvánította, amelynek saját temploma a piroskavárosi templom lett.

folytatva a 12. oldalon

a 11. oldal folytatása

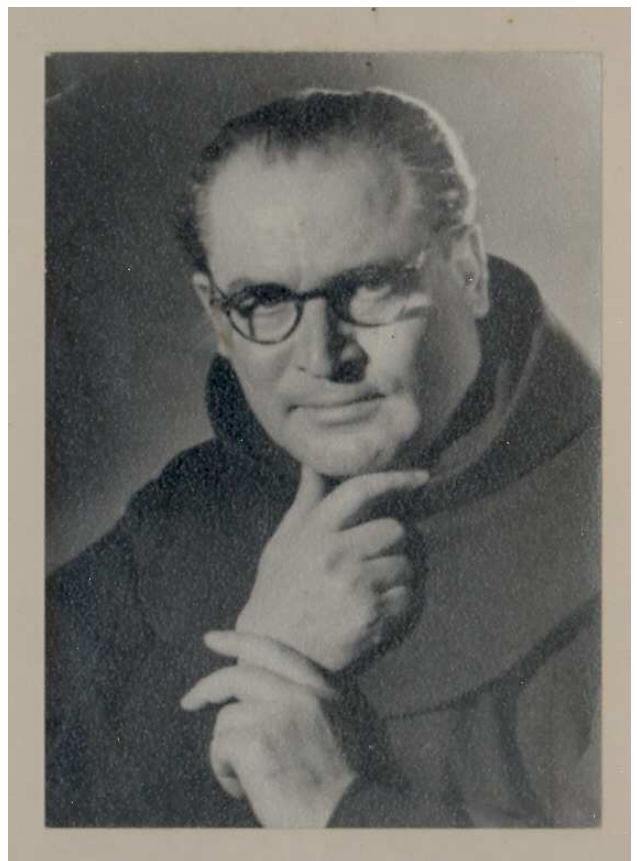
Az új plébánia patrónusa a templom titulusa „Szent József az Egyház oltalmazója” lett. Templomunk ekkor plébániai templommá minősült.

Hanauer Árpád István
püspök

A püspök a plébániai szolgálatot a ferences szerzetesekre bízta, és az ő csongrádi konventjük plébánosi jogát a gvárdián gyakorolta. Szedlacsek István 1936. november 29-én, Advent első vasárnapján a kijavított templomban ünnepélyes misét mutatott be, és átadta a templomot a plébánia területével és híveivel együtt P. Hermann Hermenegild O. F. M. ferences tartományfőnöknek, Leveldi Kozma György Csongrád vármegye főispánjának, Pirooska János Csongrád város polgármesterének a hívek sokaságának jelenlétében. Ezen a napon a Szent József Plébánia elkezdte önálló életét és működését. A plébánia irodája és szolgálati lakásai a kolostorban voltak. A plébániai anyakönyvezés 1936-ban kezdődött. Az új plébánia beneficiális javait képezte a lakások mellett a felgyői határban 30 hold szántóföld tanyaépülettel, és a Bercsényi u. 1. számú ház, amelyet 1936 októberében a ferencesek 2400

pengőért vásároltak meg. A ferencesek 1950-ig, a szerzetesrendeket érintő országos méretű állami intézkedésig végezték plébániánk szolgálatát, amit ekkor a püspök egyházmegyei papoknak adott át. A ferences plébánosok között voltak hírneves nagy egyéniségek, kitűnő szónokok, ügyes szervezők, tapasztalt lelki vezetők, tudós és buzgó lelkipásztorok. A csongrádiak is „barátoknak” nevezték őket. A plébánia vezetése 1950 óta egyházmegyei pap által történik. A hívek közössége, kiemelkedően az Oltáregylet és a Harmadrend egyesített erejével 1948-ban a kolostor telkén Hartai Nándor tervei szerint Kacziba Mihály építőmester, Helbocsányi Ferenc kőműves, Szarvas Gyula bádógos és Kiss János villanyszerelő kivitelező közreműködésével plébániai kultúrházat épített Szűz Mária, Szent József és Pádúai Szent Antal tiszteletére. A kultúrház berendezése 1948-ban történt. A szerzeteseket érintő 1950-ben történt változás plébániánkat is érintette abban is, hogy a kolostor, a kultúrház, majd a Bercsényi u. 1. sz. ház is állami tulajdonba került. A kolostor épületének és telkének jelentős részét 1958-ban visszakarta az egyház, és azt saját tulajdonaként élvezi. A kolostor állami tulajdonba került része, és a kultúrház iskola lett, a Bercsényi u. 1. számú ház pedig magánlakás.

Faddy Othmár

A plébániához Faddy Othmár ferences plébános kérésére Pétery József váci püspök 1950-ben egyházközséget szervezett, és jelenleg a Szent József Egyházközség - mint jogi személy - tulajdonában van 449 négyszögöl (1615 m²) nagyságú terület, rajta a templom, plébániai ház és melléképületek, amelyekhez kvadrumkert, kertesített bejárat és udvar csatlakozik. A plébániai beneficium harminc hold kiterjedésű szántóföldjét 1951-ben felajánlás alapján átvette az állam.

Hornyák Domonkos
ferences szerzetes pap, plébános

Forrás: Gacsári Kiss Sándor kanonok plébános
„A Csongrádi Szt. József Templom és Plébánia Története”

Mezítlábas bajnokságot nyertünk

Gacsári atya már megírta a templom alapításának és építésének történetét. Mi, akik ebben a szegény városrészben születünk és nevelkedtünk a saját bőrünkön tapasztaltuk a templom, a ferences rendház ránk gyakorolt hatását. Még óvodába jártam, mikor a kolostort építették. A ferences atyák beköltözése után a nagyon szegény városrész kulturális és sport

életével csak ők voltak, akik szívvel-lélekkel foglalkoztak. A kolostorban volt nyilvános könyvtár, ahonnan lehetett könyveket kölcsönözni. Az atyák közül nagyon sokat még ennyi évtized után sem lehet elfeledni. Sport terén Grátusz atya volt, aki velünk együtt rúgta a labdát és szervezte a csapatot, melyet PVSZK-nak neveztünk. A Piroskavárosi Sportkör délvidéki mezítlábas bajnokságot nyert. Azért mezítlábas, mert nekünk cipőre nem telt. Áldott emlékü atya amerikai rendtársának írt levelet, hogy itt van egy lelkes csapat, akik szegények és küldjenek nekünk felszerelést, nem baj, ha használt is. Meg is kaptuk nagy örömeinkre. Csak mikor kibontottuk jöttünk rá, hogy az amerikai futball nem azonos a mienkkel. A csomagban hamisítatlan rögbi felszerelés volt, arcvédős bukósisakkal, vállpárnás védőmezekkel és dinnyelabdák. Nagyon nehezen sikerült Budapesten elcserélni tizenegy darab mezre és nadrágra. Cipőt már nem adtak hozzá. Ehhez még annyit, hogy azok a fiúk, akik ebben részt vettek a város legjobb futball csapatát alkották a későbbiekben.

Kulturális téren a szervező és rendező Odiló atya volt. Nagyon sok teltházas darabot adtunk elő a mai Piroskavárosi iskolában, ami abban az időben még apácázárda volt. Hely csak ott volt az előadások megtartására. Az ő javaslatára épült a kolostor végére az a kis kultúrház, melyhez nagyon sok társadalmi munkával járultunk hozzá. Sajnos használni már nem tudtuk a rendszerváltás miatt. Még néhány szó a vallási életről. A háború borzalmi után minden családban hiányzott valaki, akiről semmit sem tudtak. Mindenki a Jó Istenben reménykedett, hogy szerettei épségben hazakerüljenek. Magam is négy éven keresztül ministráltam. E témában volt egy atya, Flórián tisztelendő, akit a ministránsok tábornokának tartottunk. A ministráció szövege latin volt. Ő oktatott bennünket a szentmise legapróbb részleteire, mindenre. Ha ma meghallom a mise közben a gongot a szemem könnybelábad. Én is ütöttem. Még annyit Flórián atyáról, hogy ha szentbeszédet mondott magával ragadta a híveket. Gyönyörű orgánuma volt, fantasztikusan tudott szónokolni.

Kedves Olvasók! E rövid írásommal tekintettem vissza, kívántam megemlékezni a számomra felejthetetlen templom évfordulójáról. Tisztelettel:

Sági Ferenc, egy idős piroskavárosi lakos a
Jegenye utcából

Szegénynek lenni

Szent Ferenc szélsőséges egyszerűsége és tisztasága felrázta a külsőségekben megragadt, elvilágiasodott egyházat. És több száz év elteltével sem tud közömbös lenni az, aki „találkozik” Ferenc szeretetteljességével. Lelki szárazságaink idején mi is bátran elolvashatunk egy róla szóló könyvet, hogy útmutatást kapjunk. Mikor megérint bennünket Ferenc világa, vágy ég a szívünkben e szegénység és még inkább az ebből fakadó szabadság után.

A következő gondolat pedig rögtön az, hogy ez itt és most megvalósíthatatlan. Hogyan is engedhetnénk meg mi egyszerű hívők, hogy mindenünket szétozzuk a szegények között? Ha csak azt vesszük figyelembe, hogy egy gyerek kitaníttatását már százezrekben - ha nem milliókban - számlálják. Az alapvető kiadások is ezekben kerülnek. Nem beszélve a fogyasztásról, amelynek csapdájába mindannyian beleesünk. A szegény ugyan úgy, mint a gazdagabb, lehetőségük szerint. Alig látni „józan” embert, akit ne ragadna magával egy új hitellehetőség, egy mobiltelefon reklám, egy új ránctalanító krém, vagy akár csak egy ötven forintos turka póló. A birtoklási vágy, a könnyen elérhető dolgok megszerzése gyakran megkísért bennünket, lelohasztva ezzel az adakozási kedvet.

Szegénynek lenni, élni az evangéliumi egyszerűséget, bensőnkben gazdagodni, közben a külső, felesleges dolgoktól fokozatosan elszakadni, ezt csak – ahogyan Szent Ferenc mondja – lépésről lépésre lehet megtenni. Úgy, ahogyan a Szent Damján templomot is kövenként építették az első ferencesek. A mi első lépéseink, lelkünk templomának apró kövei egészen egyszerű dolgok. Például, mikor már hosszabb szoknyában kezdünk járni, mert nem igényeljük a magamutogatást, vagy amikor már kevesebbet nézünk TV-t, mert nem szórakoztatnak a felszínes programok. Aztán vannak nagyobb, határozottabb lépések is, amik majd Szentlélek – templomunk szegletkövei lesznek. Amikor már tekintetünket teljesen Krisztusra szegezzük és tanuljuk a teljes önátadást. Ferenc gazdag ifjú volt. Apja hatalmas örökségét hagyta ott, egy részét pedig szétoztotta a szegények között.

Mikor elhagyta a szülői házat, még a rajta levő ruhákat is visszaadta apjának. A mi Atyai örökségünk más és más, és feladatunk ezt megosztani a rászorulókkal. Annak, akit az Úr jó humorral áldott meg, osztogatnia kell a jókedvet, amerre csak jár. Aki türelmes és szelíd, attól ingyen kaphat a szegény, megkeseredett ember jó szót és vigaszt, az optimistától reményt, a temperamentumostól lendületet, a szerénnytől alázatosságot, az okostól rálátást, a bölcstől tisztánlátást. Lelki értelemben egyáltalán nem tűnik elérhetetlennek a szétozott élet. És mivel az ember test és lélek egysége, ezért, aki képes kézzel nem foghatót ajándékozni, az előbb-utóbb anyagi értelemben is adakozóbbá válik. Az Istentől jövő öröm fényében, az anyagi dolgok elvesztik értéküket. Minden ember erre lett teremtve: önmagát háttérbe szorítva másokért élni. Hamisak a világnak az egoizmust sugalló szlogenjei a nagy önmegvalósításról. Hamis, mert az adást-önátadást senki sem kerülheti ki az élete során. Ezt nem a keresztények találták ki önmaguk sanyargatására, hanem ezt az utat az Atya jelölte ki számunkra, amely az Örök Életbe vezet. Ezt az utat élte, tárta elénk Jézus egészen különleges isteni módon. Életbevágóan fontos megtanulnunk az önzetlen adakozást, hiszen erről szól az egész életünk. Ha ketten szeretik egymást, ennek elsődleges jele, hogy mindent megtesznek egymásért. Bármilyen nagyobb közösség is attól jó, ha tagjaik mindent megtesznek egymásért. Egy kisgyerek is egész napos törődést igényel, ugyanígy később a beteg szülők. A róluk való gondoskodás is csak úgy lesz szeretetteljes, ha a

magunk szükségleteit háttérbe szorítjuk. Hányszor érzi eközben az ember, hogy nem tud többet adni magából. De Isten láthatatlan erőforrásai, újra táplálják kiürült tartalékainkat. Aztán az idő elteltével vissza kell adni mindent Atyánknak, amivel itt a Földön elhalmozott bennünket. Először az ősök - akik hajdanán a világot jelentették nekünk, és akiktől szeretni tanultunk – halnak ki mellőlünk. Mintha belőlünk halna ki egy darab. Aztán le kell mondanunk testünk épségéről: romlik a látás, hallás, nem hajlik a derék, kihagy az agy, rendetlen a szív, nem éltetnek nagy vágyak, és már nincsenek nagy elhatározások. A külvilág lassan bezárul. Olyan szomorú a vég. És valóban az is, ha nem tanulunk meg közben elszegényedve meggazdagodni. Addigra a számtalan megtett lépés már teljesen közel visz Jézushoz, a kövekből szép templom épül, amelyben lakást vesz az Úr Lelke. Az erejét vesztett, gyötrött testben láthatatlanul van jelen Isten földöntúli szeretete. Egy egész életet kapunk rá jó esetben, hogy megtanuljunk adni másoknak és átadni magunkat az Isten akarátának, hogy aztán életünk végén ne kifosztottan, megnyomorodva, hanem megelégedve adjuk át életünket az Atya kezébe.

Bodorné Ternai Sára

A nők szerepéről

„És mennyire szeretném elmondani ma a nőknek: „Menjetek” – a lélek minden erejét beleadva ebbe a felszólításba és minden aggodalmat annak a világnak ínsége miatt, amely az Evangéliumot szomjazza. Alakítsátok át a házatokat eszményi konventté, ahogyan Szent Katalin tette, hogy az ima, a tanács, a béke honoljon benne. Munkátokat világítsa meg hivatásotok hatalma, hivatásotoké, amely szeretni, vigasztalni és szolgálni akar. Ne utánozzátok a férfiakat, hanem legyetek alkotó, önálló személyek, megkeresvén női természetekben azt a gyökeret, amely megkülönböztet, és egyedülálló, mert maga Isten akarta és alkotta. Ismételjétek el magatoknak, hogy a nő nem férfi. Ne vesztegessetek időt arra, hogy azért közeledjétek a férfihoz, hogy valamilyen módon hasonlítsatok rá. Igyekeztek a lehető legjobban eltávolodni attól a példaképtől, amely nem a tiétek, és amely már magában eléggé elcsúfult és elerőtlenedett.

Úgy gondolom, hogy ha létezik példakép a

világon számotokra, asszonyok számára, akkor az a názáreti Mária. Lehetetlen, hogy Jézus ne gondolt volna ezekre a dolgokra, és ne igyekezett volna megalkotni a nő mintaképét földi tartózkodásának harminc éve alatt. Máriát oly közel érezte magához! És annyira figyelt reá! És Mária közvetlenül az Atya leánya, az Ige anyja a Lélek jegyese volt. Túlságosan keveset gondoltak eddig erre a kivételes nőre. Az emberek még nem mélyültek el nővérünk, „e világ asszonya” életének valóságában, szabadságában, függetlenségében, hogy ő jelen van a mindennapokban. Nektek asszonyoknak kellene meglelnetek az imában egy kicsit Mária titkát.

Eddig az erre irányuló igyekezet túlzott szentimentalizmusba, vagy oktan diadalmaskodásba torkollott. Különösképp a férfiak, mindenekelőtt a nőtlenek tekintettek így a nőre. Még egy dolgot szívleljétek meg. Ne vezettessétek magatokat a férfiaktól csak azért, mert férfiak. S ha mégis, akkor csak azért mert szentek. És ne bizonytalanítsen el benneteket, hogy olyanok nyújtanak segítő kezet, mint Klára, aki – még ha nő is – tud hasznos és jelentős dolgokat mondani nektek. Hogy lazítsunk egy kicsit, most elmondok nektek egy szép legendát. Ferenc és Klára együtt mentek a behavazott vidéken. Amikor egy útelágazáshoz értek a Szent Damján-templom közelében, elsőként a mester szólalt meg: „Illik elválnunk.” Mindig ő mondta ki az önmegtartóztatás, vagyis az erő szavát. Klára letérdelt a hóba, készségesen és teljes alázattal – amelyet csak a mester váltott ki belőle – s várta, hogy Ferenc megáldja. De azután remegő szívvel fölkel, mint egy kis madár a téli pusztaságban, s az emberi vágy egy kislányos kérdésben tolt az ajkára: „Atyám, mikor látjuk viszont egymást?”

„Amikor a rózsák virágoznak”, felelte Ferenc a meghatódottságában kurtán, s tett néhány lépést előre, de Klára kristályosan csengő hangja újra szólította őt: „Atyám!” Megfordult. A bokrok Klára előtt lángoló rózsalugassá változtak, és bárhova nézett is a két szent, rózsák fakadtak a hóban, mintha csak csodálatos május lett volna. Adja Isten, hogy megéljük életünk ösvényén ugyanezt a virágzást. Annak a csodának a jele lesz, amelyet Isten vitt véghez, képessé téve minket arra, hogy a nővel való mindennapos kapcsolatban éljük meg a tisztaság boldogságát, a nővel, akinek neve mindenki előtt, mint Klaráé is ez lett: „nővérünk”.

(részlet Carlo Carretto: Én, Ferenc című könyvéből)

Templomunk papjai**Plébánosok:****Ferences szerzetespapok**

Keczeli Mészáros Albert	1936-1940
Jenei Jenő	1940-1944
Kéri Xavér	1944-ben
König Kelemen	1944-1945
Nyizsnyik Mátyás	1945-ben
Király Kelemen	1945-1946
Hornyák Domonkos	1946-1949
Faddy Othmár	1949-1950

Egyházmegyes papok

Gombosi István	1950-1951
Dr. Somogyi Tibor	1951-1954
Kalácska József	1954-1955
Gyovai Gyárfás Jenő	1955-ben
Farkas Lajos	1955-1964
Budavári József	1964-1978
Gacsári Kiss Sándor	1978-1986
Urbán Gábor	1986-1992
Soós Dénes	1992-2001
Nagy Nándor	2001-2005
Veréb László	2005-től

Segédlelkészek:**Ferences szerzetespapok**

Saly Damaszcén	1936-1937
Sall Szilveszter	1936-1938
Farkas Jozafát	1937-1938
Halász Jeromos	1937-1939
Oberten Odiló	1938-1941
Inklovics Regalát	1938-ban
Timkó Lázár	1938-1941
Jenei Jenő	1939-1940
Csonth Vianney	1940-ben
Tábori Flórián	1940-1945
Merk Tibor	1941-ben
Kiss József	1941-1942
Kékesi Klárusz	1941-1943
Vértes Honor	1942-ben
Csizmadia Keresztély	1942-ben
Takács Tivadar	1942-1944
Guba Imre	1943-1946
Juhász Ágoston	1944-1946
Szigli Teofil	1945-ben
Gombosi Grátusz	1945-1950
Gyovai Gyárfás Jenő	1946-1955
Kiss Lajos	1946-1947
Dr. Katona Jusztnián	1947-1948
Verdung Gellért	1948-1950

Egyházmegyes papok

Marosszéki Ferenc	1950-1954
Kovács Géza	1954-ben
Schupiter Géza	1954-1960
Valentin Tibor	1955-1961
Sasvári Jenő	1960-1961
Major István	1961-1962
Spáczay Zoltán	1962-ben
Becherer András	1962-1964
Égi Ferenc	1962-1964
Ónodi János	1964-ben
Kádasi István	1964-1966
Dr. Ferencz István	1965-1968
Nagy Ferdinánd	1966-1967
Pintér István	1967-1972
Kiss Lajos	1969-1970
Csellár András	1970-1971
Sebők Sándor	1972-1973
Czombos József	1973-1974
Sajtos József	1974-1975
Dr. Enzsöl Ellák	1975-1976
Dúl Géza	1976-1978
Nagy László Tamás	1979-ben
Kovács János	1985-ben
Janes Zoltán	2005-ben
Kasuba Róbert	2005-2006
Sutka István	2006-tól

Vitéz P. Faddy Othmár

Magyar tízparancs - 1956

Hajdanában Sion hegyén
Mostanában börtön mélyén
Megnyílt az Ég, szólt az Isten!
Legyen már rend végre ott lenn!
S adott parancsot, keményet,
Nem is egyet, hanem tízet.
Minden élő embernek ott,
Amit Mózes kőbe vágott.
Itt meg így szólt: akaratom
Új, kemény, nagy a tíz parancsom,
Ezt a Magyar Népek adom,
Rab szívekbe vassal írom:

Első magyar parancs ez:
Az ezer év kötelez!
Magyar Népem tudod-e?
Öseidnek volt hite:
Melyet István hirdetett.
Más alapot nem adok,
Ha ez nem kell, meghaltok.

Második parancsom, halld!
Szeresd jobban a magyart!
Saját fajtád az első,
Itthon élő és külső,
Szeresd földed, ez a Hazád
S mindent, amit Hazád ad!
A trikolórt emelt föl,
Soha, senki meg nem öl!

Harmadik parancs, ím:
Híd légy népek partjain,
Ív legyen az életed,
Melyen Nyugat és Kelet,
Találkozik s megbékél,
Észak, Dél is ebből él.
Így lesz boldog ez a táj,
Árvaságod így nem fáj.

Negyediknek ezt mondom:
A Népé a hatalom,
Éljen vele mindig az,
Akire a Nép szavaz,
De ha ezzel visszaél,
Száműzessék amíg él!
Ha a néphez hű marad,
Áldás száll rá, s nem harag.

Ötödiknek jegyezd meg:
A gyermeket ne öld meg!
Akarjátok: születni,
Segítsétek felnőni,
Ép testben, ép lélekben,
Nagyságtokhoz épp ez kell,
Mert a nemzet elpusztul,
Ha a virág mindig hull.

Hatodik is kell ide:
Erkölcst a véredbe!
Olyan ez a magyar vér
Mint a jó bor, sokat ér,
De, ha piszok, szenny éri,
Sátán fürödni kéri.
Tiszta erkölcs: szebb jövő,
Romlott erkölcs: temető.

Hetediknek, nos itt áll:
Tanulj attól, aki száll,
Tudós, mester s művész,
Kiknél fejlett szív és ész
Példának áll előtted,
Tanításuk meg ne vesd,
Kövesd nagyok példáját!
Hagyd el magad hibáját!

Nyolcadiknak sorolom:
Becsületért jutalom,
Azt illesse tisztesség,
Hivatali elsőbbség,
Javakból is a nagyobb
Aki másnál mindig jobb.
A becstelen tűnjön el,
Hazátlanul vesszen el!

Kilencedik is fontos:
Ne legyen senki rongyos.
Ki öreg és nyomorult,
Segítségére rászorult,
Ne kerüljön utcára,
Irt kapjon sok bajára.
Koldus magyar ne legyen,
Munkás mindig jót egyen.

Tízzel be is fejezem:
Lelked adjad énnekem!
Vár rád a szép Mennysország
Ott lesz igaz boldogság.
Azt meg nagyon jegyezd meg:
Ha a végest szereted
Jobban mint a végtelent,
Csalódni fogsz itt és fent.

Alázattal adjuk át itt
Az Urnak új parancsait,
Vegyétek és tanuljátok.
Hogyha - adja Isten - újra
Ráléphetünk az új útra,
E parancsok szerint éljünk
Boldog jövőt így építsünk.

**„Csodálatos, ami október 23-án történt.
Fiataljaink, katonáink, munkásaink
egy emberként szálltak szembe a zsarnoksággal”**

Mindszenty József, 1956. november 2-án

Anyakönyvi hírek

Halottaink:

+ + +

Ötvös Istvánné – Balogh Margit
 Nagyistók István
 Szemerédi István
 id. Csenki Mihály
 Kókai László
 Forgó János Pálné – Barna Piroska
 özv. Csányi Balázné – Gyovai Erzsébet
 Tari Rókus
 Tóth Lajos
 Ötvös Mária
 Kolompár István
 Gróf Sándorné – Patai Ilona
 Keller Ferenc
 Szabó István
 Góg József
 Majorcsik Ferencné – Vári Luca
 Tóth László
 özv. Török Pálné – Deák Veronika
 Seres Dezső
 Hajdú Sándor
 Kása László
 özv. Török Ferencné – László Erzsébet
 özv. Juhász Istvánné – Petró Julianna
 özv. Kozma Lászlóné – Laczkó Mária
 özv. Csépe Tari Istvánné – Balla Etelka
 id. Bodor Lászlóné – Gulyás Etelka
 Demeter Éva
 Kispataki Mária
 Jokhel Mihály
 özv. Ternai Lászlóné – Tari Viktória
 Papp László
 Sándor József
 Tóth Jánosné – Gácsi Margit
 özv. Borsi Istvánné – Cseh Anna
 özv. Gera Józsefné – Csík Erzsébet
 özv. Kiri Gáspárné – Erki Piroska
 özv. Palásti Andrásné – Kovács Piroska

+ + +

Megtalálalak

Uram, hol vagy?! Arcod keresem.
 Kutatok, várok, akarok, kereslek.
 Hiába. Sokszor nem találalak.
 Fáj a lélek, megroksadnak a vállak.

Uram, hol vagy?! Lángok égnek,
 Nap, Hold, Csillagszemek néznek.
 Szelíden figyelők... Te vagy?
 Vagy szemed visszfénye az?

Uram, hol vagy?! Lángod eléget.
 S helyébe csak üszkös rom a lélek.
 Szomjasan kereslek, merre vagy?
 Minden, minden kétségbe hagy.

Uram, hol vagy?! Mutasd meg magad.
 Nem csodát várok, csak enyhítő szavad.
 Nem akarod? - Jól van. Dolgozom.
 Írok... S közben Rád gondolok...

Te vagy itt Uram? - Fény derül arcomon.
 Hiszen írok, teremtek, dolgozom, alkotok!
 Minden sorban Te mutatkozol,
 Lelkem sóhaján lelked áthatol.

Itt vagy Uram! Te szólsz általam.
 Én senki vagyok és semmi a szavam.
 Minden mit írok belémlehelte Istenséged az.
 Köszönöm Uram! A lelkem vagy. Megtalálalak!

Komlósi Jánosné - 2000. július

Innen és túl

„A valóság olyanná lett, mintha egy kapu kettévágta volna. ...A kapu, Krisztus, egyidejűleg uralja az innent és a túlt szeretetével, amelyet itt keresztre feszítettek, amott pedig megdicsőült. Minden embernek át kell mennie ezen a kapun, ahhoz, hogy halhatatlanná váljon és belépjen a feltámadott Krisztus dicsőségébe...Két arca van a teremtménynek: a megfeszített arca innen és a dicsőséges túl. Ezért minden teremtménynek van egy fájdalmas arca a valóságban és van egy dicsőséges a reményben. Az átmenet mindig rettenetes próba, olyan, mint látni az elérhetetlen tengert. De milyen öröm a nyílt tengeren lenni! Olykor meg kell kérdezned: Miért vagyok még itt? És a válasz mindig ugyan az. Meg kell tanulnod szeretni, mert odaát nincs más csak szeretet.”

(Carlo Caretto: Én, Ferenc)

Anyakönyvi hírek

Keresztelés

Július 16.

Gyovai Lajos Gábor

Vincze Violetta

Július 16. Bokros

Kádár Éva

Kallai Loretta

Július 16.

Csubák Anna

Augusztus 20.

Kordik Anna Hanna

Tamás Ákos

Mihály Anna Fruzsina

Augusztus 20. Bokros

Szepesi Irén

Augusztus 27.

Török Barnabás

Török Léna

Tisztelt Olvasóink!

Az Egyházközség tagjainak kereszteléséről és házasságkötéséről – ha nem a Szent József, vagy a Szent László templomban történt is – fénykép formájában is szeretnénk tájékoztatni Önöket. Kérjük, hogy a fenti eseményről készült felvételekből juttassanak el a Plébánia Hivatalba, hogy közzé tudjuk tenni azokat.

Anyakönyvi hírek
Keresztelés

Szeptember 17.

Olajos Árpád

Demeter László Rókfő

Lehel Edit

Házasságkötés

Augusztus 20.
Tamás Attila és Dobos Izabella

Augusztus 26.

Fekete József és Varga Anita

Szeptember 2. Bokros

Lantos Krisztián és Nagy Cintia

Anyakönyvi hírek**Házasságkötés***Szeptember 16.**Seres Gábor és Terjék Aranka***István atya elmélkedése**

Jézusnak az utolsó estéjén elhangzott imádságában mindjárt az elején, szemembe tűnik az az egyedülálló fenség, amellyel Ő az egész embervilág fölé emelkedik. Így senki, sem azelőtt, sem azóta, nem imádkozhatott csak Ő! Egyedül való az Ő küldetésének tudata, amely imádságában megszólal. Úgy beszél, mint aki „hatalmat” kapott az egész emberiség felett, hogy az arra kiválasztottakat megajándékozza a saját maga ismeretével s, ezáltal az Atyáéval. Ez pedig, mondja, nem más, mint maga az „örök élet” titokzatos ajándéka. Egyedül való az az öntudat is, amellyel szolgálatára visszatekint. Semmit el nem mulasztott abból, amit „rábízott” az Atya! Semmit el nem tévesztett munkája során. Ha az volt a küldetése, ezt a „munkát elvégezte”. Szakadatlanul „megdicsőítette” az Atyát e földön. És egyedül való az a kérés is, amellyel az Atyához fordul. Halála által abba a „dicsőségbe” akar fölmagasztaltatni, amellyel „bírt a világ léte előtt az Atyánál”. A mennyei világban nemcsak helyet, hanem az Atya oldalán való helyet igényel, mint amely öröktől fogva is mindig Őt illette meg! És mégis imádkozik! Hát akkor mi...?

Komolyzene a templomunkban

Kovács András kóruselnök vezetésével Csongrádon tett előadó útjuk során templomunkban is bemutatkozott a szegedi Bartók Béla Kamarakórus. Balázs Szilvia karnagy vezényletével a július 17-i vasárnapi szentmisét tették ünnepélyesebbé az előadott művekkel, melyek a bemutatás sorrendjében a következők voltak: Harmat Artúr: Veritas Mea; Théodore Dubois: Adoramus te Christe; Jacobus Arcadelt: Ave Maria; Franz Schubert: Heilig.

Terményáldás

Augusztus 27-én vasárnap került sor a terményáldó szentmisére melyben az alábbi könyörgés hangzott el. **Könyörögjünk!**

Urunk, Jézus Krisztus, te vagy az angyalok eledele és az örök élet kenyere. Kérünk, áldd meg kenyerünket, terményeinket, mint ahogyan megáldottad és megszorítottad az öt árpakenyert a pusztában. Áldd meg minden terményünket, hogy azokat használva jószágodra hálás szívvel gondoljunk. Add, hogy a földi táplálék testünknek erőt, az Élet kenyere lelkünknek üdvösséget adjon. Krisztus a mi Urunk által. Ámen.

Lapszerkesztők találkozója

Az egyházközségi lapok és honlapok szerkesztőinek ötödik országos találkozóját Péliföldszentkeresztben rendezték meg szeptember 22-24. között, melyen Fekete Imre szerkesztőtársammal együtt vettünk részt. A találkozók elindítója, a 91 éves Kormos Gyula atya, a miskolci plébániaközi városi lap alapítója jelenlétében, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia Sajtóirodája, a Magyar Katolikus Újságírók Szövetsége és a Szalézi Rend szervezte eseményen az ország minden részéből és a határon túlról az előadókkal együtt közel ötvenen voltunk jelen.

A találkozó fő témája az MKPK idei kommunikációs programjával – „Krisztust hirdetjük mindenkinek” - összhangban a sajtómisszió, a sajtóapostolkodás volt. Az újságírásban és szerkesztésben jártas előadók, világiak és egyháziak egyaránt olyan szakmai előadásokat tartottak, melyet a további szerkesztői munkánk során biztosan hasznosítani fogunk. Előadást tartottak többek között: Szőnyi Szilárd (Heti Válasz), Papp Tamás (Új Ember), Lányi Béla verbita és Mészáros György szalézi szerzetes, valamint Szabó György István tipográfus. A találkozáson a szerkesztők kölcsönösen beszámoltak lapjuk helyzetéről, munkájukkal kapcsolatos örömeikről és gondjaikról egyaránt.

A péliföldszentkereszt szalézi szerzetesek és segítők kiváló házigazdák voltak. A szép környezetben elhelyezkedő rendházuk és kegytemplomuk, valamint szálláslehetőségeik ideális körülményeket biztosítottak a résztvevők számára, így biztosítanak kiránduló csoportok fogadására is, ezért javaslom, hogy hittanosaink részére 2007-ben szervezzünk kirándulást a magyar szalézi bölcső helyszínére.

Péliföldszentkeresztől

Ez a zarándok hely Nyergesújfalutól 8 km-re található természetvédelmi övezetben. Először 1265-ben Pél – Pély néven említik. A műemlék barokk templomát 1735-ben Eszterházy Imre hercegprímás építtette. Ő nyilvánította Péliföldszentkeresztet búcsújáróhelynek. A mellette lévő kolostor 1763-ban épült. 1913-ban telepednek le a Don Bosco Saléziaiak, ők a fiatalok oktatásával és nevelésével foglalkozó katolikus szerzetesek, akik az alapító Bosco Szent János (1815-1888) példájára egész életüket Istennek szentelik a fiatalok nevelése és evangelizálása által. Az Olaszországban 1901-től működő a Szent Istvánról nevezett Magyar Szalézi Intézet növendékei szalézi tanáraikkal együtt Cavaglia városából 1913 novemberében átköltöznek Péliföldszentkereszt kolostorába. 1932-ben főiskolát építenek, majd 1943-ban felépül a zarándokház is. 1950-ben a szalézi rendet feloszlatták, az épületeket államosították és vājár képző szakiskolát működtetnek benne 1981-ig. 1992-ben a szalézi rend visszakapta a rendházat. Az épületek helyreállítása napjainkban is tart. A rendházban jelenleg is aktív szerzetesi közösség működik.

A templomukban van elhelyezve a Szent kereszt ereklye. Krisztus keresztyét 350 körül találták meg, darabjait a világ minden tájára szétküldték, így került hazánkba is.

Kálvárián a Golgota szobor csoport a XVIII. században készült. A stációk adományokból épültek 1931 és 1942 között.

Lourdes-i barlang a kolostortól mintegy 600 m-re az Országos kéktúra vonalán található egy erdei tisztáson.

Felföldi Miklós

Képes beszámoló

Simmer módon

Július nyolcadikán egy szép nyári szünidei napon plébániánkról mintegy húszan, látogatást tettünk Simmer Sándor népi fafaragónál. Vendéglátónk szegedi úti tanyáján igazi kikapcsolódásban volt részünk, a gyerekeknek szervezett játékok mellett kürtös kalácssütésre is sor került, illetve megismerhettük a házigazda által ebédre bográcsban készített csongrádi kubikos tarhonya ízét is.

**„Ne hagyjátok a templomot,
a templomot, s az iskolát!”**

Szeptember 27-én a kolostor épület közösségi termében zenés irodalmi este került sor, melyet Reményik Sándor (1890-1941) erdélyi evangélikus költő emlékének szenteltünk. Istenes versein keresztül megismerhettük, hogy műveiben hogyan ütközik a hit és a hitetlenség, hogyan szólal meg verseiben az istenkeresés és a hitvallás. Közreműködtek: Csák László, Góg József, Pozsár Ferenc, Surján Attila, Varga Nándor, Varga Zsuzsanna, Zilahi Klára.

Egy csepp történelem

Július végén kerékpáros kirándulás formájában ellátogattunk a Szent György cserkészcsapat csépai táborába, ahol betekintést nyertünk a plébániánk cserkészeivel együtt táborozók egy napjába. A végig jó hangulatú látogatás során útba ejtettük, és megtekintettük a Tisza túlpartján található - a XI. században épült - festői környezetben lévő Ellés-parti bencés monostor romjait is, aminek történetéből a helyszínen Révész József adott tájékoztatást.

Hittanos-családi nap

Október 7-én plébániánk adott otthont a Szeged-Csanádi Egyházmegye Ifjúsági Iroda munkatársainak közreműködésével a város hittanosai, valamint családtagjai részvételével megrendezett találkozónak. A közel kilencven fős „vidámság” az ügyességi játékok és a vetélkedők után a Kolostor épülete előtt fogyasztotta el az ebédre készített virslit és teát, majd kürtös kalácssütésre került sor. Az eredményhirdetés után a templom kertjében, a helyben préselt must fogyasztásával zártuk a családi napot.

Pályázati felhívás

A Szent József Plébánia, alapításának 70. évfordulója alkalmából pályázatot hirdet 12-18 éves fiatalok részére. A pályázat témája: Assisi Szent Ferenc életének és munkásságának írásos bemutatása, vagy rajzos ábrázolása.

Olyan írásokat várunk kettő-négy A4-es oldal terjedelemben - 12-es betűmérettel - ami röviden tartalmazza Szent Ferenc életútját, és nagyobb részben életéből, munkásságából emel ki olyan részeket, ami a mai kor, a ma embere számára tartalmaz hasznos üzenetet. A rajzok, festmények megalkotásához válasszatok ki jellemző momentumot Szent Ferenc életéből, és az átlalatok kedvelt technikával készítsétek el munkátokat. A plébánia könyvtárában számos ilyen témájú könyvet találtok, ezeket segítségül vehetitek. Személyenként több pályamunka is készíthető, amit kérünk jeligével ellátva, életkorotok feltüntetésével beküldeni.

A rajzos munkákból november 18-án kiállítást nyitunk a Szent József Plébánia Kolostor épületében és a Harang-Szó hasábjain folyamatosan megjelentetjük a legjobb írásos alkotásokat. Az elkészült munkákat adjátok le a plébániákon, illetve a hitoktatókon keresztül juttassátok el a Szent József Plébániára.

A beérkezett pályamunkákat értékeljük, alkotóit jutalomban, elismerésben részesítjük.

Beadási határidő: 2006. november 15.

Veréb László plébános

Kedves Hívek! Kedves Olvasóink!

Kapcsolódva az elmúlt évi megemlékezésünkhöz, - amikor a templomunk fennállásának hetvenöt éves évfordulóját ünnepeltük - méltó módon szeretnénk megemlékezni a hetven évvel ezelőtt, 1936. novemberében alapított plébániánkról is. Kérjük, hogy akinek írásos, vagy tárgyi emléke, fényképfelvétele van az eseménnyel – a ferencesek letelepedésével és szolgálatukkal – kapcsolatban, juttassa el azt a Plébánia Hivatalba, hogy a terveink szerint november második felében tartandó megemlékezés sorozatot az önök által is biztosított anyagok felhasználásával tudjuk megvalósítani.

Az ünnepi szentmisére november 18-án szombaton délután öt órakor kerül sor.

Fiatalok!

Szeretettel hív és vár tagjai sorába a plébániánkon működő 575. sz. Szent György Cserkészcsapat. A foglalkozásokat pénteken 16.00 – 17.00 óra között tartják a plébánia Kolostor épületében.

„Ha a testet minden nap tápláljuk, miért ne táplálnánk a lelket is?” Bosco Szent János

Kérjük a kedves híveket, hogy a kisgyermeket keresztelese legalább két hónappal korábban jelentsék be, mivel keresztelese a szülők négy alkalommal történő felkészítése és oktatása után kerülhet sor, melyet a Nagyboldogasszony Plébánián tartunk. A kereszteleseket a Szent József templomban minden hónap harmadik vasárnapján a szentmise után végezzük. Várjuk azoknak a jelentkezését is, akik nincsenek megkeresztelve, vagy megkereszteltek ugyan, de azóta nincs kapcsolatuk az egyházzal.

Kedves Hívek, Kedves Olvasóink!

Várjuk az érdeklődőket a Kolostor épület emeletén lévő könyvtárunkba.

Nyitvatartási idő:

Szombat: 15.30 - 17.00

Vasárnap: 9.30 - 11.30

Kedves Hívek!

Kérjük, hogy az egyházfenntartási hozzájárulásuk befizetését személyesen, vagy megbízottjuk útján a Plébánia Hivatalban munkanapokon 9-12 óra között, illetve a szentmisék után tegyék meg.

Szerkesztői üzenet

Köszönjük, hogy olvasóink közül írásaikkal, javaslataikkal egyre többen hozzájárulnak lapunk tartalmának gazdagabbá, és színesebbé tételéhez. Terveink szerint a következő szám karácsony ünnepére jelenik meg. Kérjük, hogy közlésre szánt írásaikat, anyagaikat legkésőbb december 10-ig juttassák el a szerkesztők részére.

Csongrád - Piroskavárosi Szent József Plébánia és a Bokrosi Szent László Templom híveinek lapja.
Megjelenik évente négy alkalommal, 350 példányban.
Szerkesztők: Felföldi Miklós és Fekete Imre
Számítógépes formázás: Pap Imre
Felelős kiadó: Veréb László plébános
Cím: 6640 Csongrád, Piroksa János tér 4. sz.
Tel./fax: 63/483-063
E-mail: sztojzsefplebania@csongrad.hu
Készült: SZVSZ Kft. Nyomda üzemében